

**ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЮ ПОЛІЦІЄЮ УКРАЇНИ ПУБЛІЧНОЇ
БЕЗПЕКИ І ПОРЯДКУ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ**

Ротт Ангеліна Олександрівна,
курсант 2-го курсу ННІ № 3 НАВС
Науковий керівник: **Петрова Г.М.,**
кандидат філософських наук,
доцент кафедри філософії права
та юридичної логіки НАВС

**ОСНОВНІ СУЧАСНІ ПІДХОДИ
ДО РОЗКРИТТЯ КАТЕГОРІЙ СЕНСУ ЖИТТЯ І ЩАСТЯ**

У житті сучасної людини поліфонічно поєднані ідеї і цінності багатьох культур, що генерують смислову перспективу персонального, особистісного ставлення до життя. Для самоздійснення і самозвернення людина осмислює і наділяє сенсами все, що її оточує, а також власні дії, вчинки, моральне значення своєї діяльності. У певний час, на певному рівні соціально-психологічної зрілості особистості виникає потреба в осмисленні буття людини і визначення сенсу власного життя, свого призначення, покликання. Необхідність сенсовизначення життя зумовлена потребою людини в орієнтуванні власного існування і прогнозуванні результатів власної життєдіяльності, що стає важливою суб'єктивною умовою самореалізації особистості.

Питання про сенс життя - одна з традиційних проблем філософії, теології та художньої літератури, де воно розглядається переважно з точки зору визначення того, у чому полягає найгідніший людини сенс життя. Багато сучасних уявлень, теоретичних досліджень щодо даної проблеми сходять до ідей минулого, наповнюючись конкретним змістом певного історичного часу, його культури.

Зрозуміло, що з розвитком особи сенс життя може змінюватись. Це зумовлено змінами у соціальному і особистісному житті, формуванням досвіду, а наслідок — зміна потреб, ціннісних орієнтацій, ідеалів. Так, кожна соціальна роль (син, дочка, учень, студент, фахівець, чоловік, дружина, мати, батько тощо), що «програна», пережита індивідом в особистісному досвіді, накопичує все новий потенціал осмислення життєвих пріоритетів, викристалізовує цілі, які позначають перспективний рух у майбутньому.

Сенс життя, як правило, визначають як відносно стійку, домінуючу спрямованість моральної свідомості, що безпосередньо виявляється у соціальній діяльності особистості чи суспільної групи і має соціальну цінність. Сенс життя зумовлює провідні ціннісні орієнтації і стратегічні цілі як граничні підвалини вибору способу життя.

Щастя — це вищий прояв реалізації сенсу життя особистості. Без усвідомлення сенсу людського життя неможливо зрозуміти, яким чином людина може бути щасливою.

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЮ ПОЛІЦІЄЮ УКРАЇНИ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ І ПОРЯДКУ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

В уявленнях про щастя перевагу має емоційний, почуттєвий бік моральної свідомості, що відбиває високий ступінь внутрішньої задоволеності людини всією своєю життєдіяльністю чи окремими її моментами на основі самореалізації особистих потреб і здібностей, інтересів і цілей, бажань та ідеалів.

Сократ, на чий погляд спирався європейська філософська думка, стверджував, що щастя — зовсім не радість, задоволення, воно — в іншому: у внутрішньому стані душі, у володінні чеснотами, головна з яких — справедливість. Мислитель був переконаний, що щасливим може бути тільки людина прекрасна душею, справедлива, та, чия душа не зачеплена злом, або, зробивши хибний крок, прагне звільнитись від зла. Справжнє, істинне щастя — це турбота про свою душу, орієнтація на розум, істину і доброзичливість, прагнення завжди залишатися людиною, зберігати свою гідність.

Сенс життя, щастя, — це результати ціннісного засвоєння складних зв'язків, суперечностей, сутностей соціокультурних реалій, в яких відбивається моральне ставлення до людини. Відображуючи специфіку буття, творчості і соціальної комунікації, вони несуть у собі інформаційне і спонукаюче навантаження, яке орієнтує людську свідомість на вироблення моральних форм життя.

Усвідомлення й осмислення сенсу життя і щастя на сьогоднішній день є актуальною проблемою. Адже з початком активної фази війни різко змінилися цінності та сенс життя у людей. Ми зрозуміли, що потрібно цінувати кожен мить життя та дрібнички, які роблять наше життя щасливим та комфортним, цивілізованим. Та найголовніше – присутність всіх наших рідних нам людей поруч та в безпеці.

Для поліцейських теж змінилося життя, адже вони одними з перших встали на захист країни, намагаючись забезпечити *захист життя* і гідності людини. В умовах воєнного стану офіцери поліції допомагають військовим та працівникам служби безпеки підтримувати безпеку всередині країни.

Ось чому потрібно говорити на тему сенс життя, щастя. Потрібно нагадувати, за що ми всі боремося та що відстоюємо, оскільки війна в *Україні* – це не тільки про смерть та страждання, це, у *першу* чергу, про майбутнє і *життя*. Робота поліцейських на благо збереження життя заради майбутнього так само цінна, як і робота інших працівників критичної інфраструктури.

Війна змінює всіх: хтось стає більш чутливим і вразливим, хтось – навпаки, закривається в собі, ніби дистанціюючись від усього, що відбувається. Поліцейські працюють у посиленому режимі, реалізуючи у своїх діях принцип безперервності, тому необхідно проводити бесіди, які допоможуть їм відпочити у вільний від виконання службових обов'язків час. Ці бесіди можуть також виконувати профілактичну роль у запобіганні скоєння необдуманих, хибних вчинків, спричинених втомою чи пригніченим станом.

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЮ ПОЛІЦІЄЮ УКРАЇНИ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ І ПОРЯДКУ В УМОВАХ ВОЄННОГО СПАНУ

Проговорення ідей майбутнього, шляхів його втілення, його захисту сьогодні, як ніколи, на часі. Сенс життя і щастя – важливі «вузлові моменти», осягнувши і прийнявши які набагато легше знати у собі сили йти вперед – до нашої перемоги.

Савка Наталя Іванівна,
курсант 1-го курсу ННІ № 3 НАВС
Науковий керівник: **Петрова Г.М.,**
кандидат філософських наук,
доцент кафедри філософії права
та юридичної логіки НАВС

АДАПТУВАННЯ ПОГЛЯДІВ С.К'ЄРКЕГОРА ЩОДО ОСНОВНИХ ЕТАПІВ ЖИТТЄВОГО СТАНОВЛЕННЯ ЛЮДИНИ ДО СУЧАСНИХ ПОДІЙ В УКРАЇНІ

Упродовж існування людства мислителями у різні історичні періоди було запропоновано багато думок, теорій та концепцій щодо людини та її внутрішнього становлення як особистості, які згодом або ж знаходили підтвердження, розвивалися послідовниками, або ж критикувалися та заперечувалися, бо не були дієвими. Одна з таких існує в філософських роздумах Сьорена К'єркегора, яка хоч і була запропонована досить давно, проте так чи інакше знаходить своє втілення в різних подіях і до нашого часу.

Сьорен К'єркегор (1813-1855) був данським філософом, богословом, соціальним та культурним критиком і релігійним автором, який мав великий вплив на екзистенціалізм і протестантську теологію ХХ ст. [1] й широко відомий як основоположник екзистенціалізму - напряму філософії, що визнає лише індивідуальне духовне життя людини, її власне існування [3]. Створення власних філософських засад К'єркегор розпочав із критики системи ідеалізму Гегеля та заперечення об'єктивності істини, запропонувавши підхід до "істини як суб'єктивності", що передбачає безнастанне наближення до надії та особистісне самоздійснення.

Провідною темою в роботах Сьорена К'єркегора виступає проблема вибору, яка знаходить втілення в очільній теорії філософа, де вона розгортається у трьох етапах або рівнях існування та становлення людини, її внутрішнього стану: естетичний, етичний та релігійний, вищий з яких виключає нижчі. Вона простежується у всіх основних роботах автора, наприклад, в одній з перших серйозних робіт «Або – або», й більш пізніх, таких, як «Стадії на життєвому шляху» та «Кінцева ненаукова післямова до книги "Філософські крихти"».

Перший рівень вважається К'єркегором найнижчим, адже ґрунтується тільки на задоволенні потреб та насолоді, й полягає в тому, що індивід прагне до максимуму втіх і задоволень, і свобода вибору його є примарною, позаяк він цілковито залежить від власної ситуативної реакції [4, с.278]. На